

GONNEKE
HUIZING

Casablanca
girl

Life

Van Gonneke Huizing verscheen eerder in de Life-reeks:

4 Love

Vakantievriendinnen

Verboden te zoenen

Babylove

www.gonnekehuizing.nl

www.uitgeverijholland.nl

Dit boek kan gekozen worden door de Jonge Jury 2015

Omslag: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Gonneke Huizing, 2013

ISBN E-boek 9789025112530

NUR 283

Prolog

Langzaam stroomt de rechtszaal vol. Ik ben zó zenuwachtig als ik nog nooit eerder geweest ben. Ik bijt op mijn lippen en wens dat het voorbij is. Zenuwachtig grijp ik naar het medaillon om mijn hals. Het helpt, een beetje.

Een warme hand raakt de mijne aan. ‘Het komt goed,’ zegt Mara. ‘Als dit voorbij is, kun je echt naar de toekomst kijken. Je moet nu door de zure appel heen bijten, meisje.’

‘Ik weet het.’

‘Denk aan Sarai, denk aan je droom,’ zegt Mara.

‘Ja.’

Sarai mijn liefste schat, mijn alles.

Mijn droom... ik ben druk bezig hem te realiseren. Aan het einde van mijn eerste jaar zei mijn stagebegeleidster dat ik geknipt was voor dit beroep. En nu is het tweede jaar net gestart en ik verheug me erop. Wat ook super is, is dat ik een verblijfsvergunning heb gekregen, in elk geval totdat ik klaar ben met mijn opleiding. Allemaal goede dingen in mijn leven.

Mijn mobiel geeft aan dat ik een berichtje heb. Ik kijk. Het is van Hasna en ze wenst me veel sterkte.

Een poos geleden heb ik de moed gevonden om contact met haar te zoeken. Ze was eerst stomverbaasd dat ik in Nederland was en daarna razend enthousiast. Ze kwam bij me op bezoek en toen we elkaar zagen vielen alle jaren die we elkaar niet gezien hadden, zomaar weg. Ze was

geschokt door alles wat er met me was gebeurd, maar ze steunde me en ook bij haar ouders ben ik welkom.

Ik kijk de zaal rond. Er zijn verschillende jonge meiden. Eén herken ik uit de periode in Amsterdam. Ze heeft het dus toch aangedurfd. Ik zwaai onopvallend en ze zwaait terug. Ze lacht even. Het is een pijnlijk lachje, maar er gaat een onverwachte steun vanuit. Als zij durft, dan ik ook.

En dan wordt Nicolas voorgeleid.

Mijn God, wat haat ik die man...

Nederland

Vannacht ben ik bevallen van een meisje. Sarai noem ik haar, dat betekent prinses.

De bevalling duurde eindeloos lang en was heftig, zwaar en pijnlijk, maar andere dingen zijn pijnlijker. Vervelend is wel dat ik zoveel bloed verloren heb, dat ik hier minstens vijf dagen moet blijven.

Sarai weegt vijf pond, is achtenveertig centimeter lang en heeft zwarte haartjes. Ik vind haar lief, de allerliefste. Zij is het beste wat me sinds lange tijd is overkomen. Toen ik haar zag, was ik meteen verliefd, net zo verliefd als toen, maar zij zal me géén pijn doen, zo'n klein onschuldig mensje, en ik zal ervoor zorgen dat niemand háár pijn zal doen. Nooit ofte nimmer. Het zal mijn dochter aan niets ontbreken. Dat zweer ik.

Alle babyspulletjes heb ik inmiddels. Dat hebben zij geregeld. Ze hebben voor alles gezorgd. Ze zorgden ervoor dat ik naar alle controles ging, ze zorgden ervoor dat er een ledikantje kwam, luiers en kleertjes, flesjes en ook een knuffeltje. Dat ligt hier nu in mijn bed. Het is een klein bruin aapje met droevige oogjes. Toen ze ermee aankwamen, vond ik 'm meteen lief. Hij zag er zo zielig uit met die oogjes, dat ik besloot om hem bij me te houden. In mijn bed, in mijn tas en zelfs onder mijn trui, af en toe. Nu is het voor Sarai. Ik zal het straks in haar bedje zetten.

Ze richtten een hoekje van mijn kamer in voor de baby. Dat le-

dikantje dus en ook een commode. Ze stimuleerden me om de commode te verven, want het was een lelijk, oud ding, dat ze tweedehands op de kop hadden getikt. Ik verfde hem zachtroze met wit en het ledikantje verfde ik wit met zachtroze.

‘Hoe moet dat nou als het een jongen wordt?’ vroegen ze.

Maar ik wist zeker, vanaf het moment dat ik besepte dat ik zwanger was, dat het kindje in mijn buik een meisje was.

Mijn kleine meisje. Mijn Sarai. Ik wil dat zij gelukkig wordt.

Zou mam dat ook gedacht hebben, toen ik geboren werd? Ja natuurlijk heeft ze dat gedacht, dat weet ik eigenlijk wel zeker. Dat voel ik. Lieve mam. Ik pak het medaillon dat naast me op het nachtkastje ligt. Bij de bevalling moest het af, maar nu doe ik het weer om. Zo zijn pap en mam toch heel dicht bij me. Dat het misliep, was niet mams schuld.

Het maakt me bang. Stel dat het voor Sarai ook misloopt. Dat zou ik niet kunnen verdragen. De duisternis in mijn kamer drukt opeens zwaar op me. Ik draai me met mijn gezicht naar de deur en houd mijn ogen gericht op het licht dat vanuit de gang naar binnen schijnt.

Ik schrik wakker uit een onrustige slaap. De verpleegster die er ook was bij de bevalling, staat naast m'n bed met Sarai in haar armen. ‘Ze heeft honger!’ De verpleegster legt Sarai op mijn buik. ‘Je moet haar voeden.’

Ik zeg niets en denk aan de flesjes die ze gekocht hebben. Ik had gezegd dat de baby niet uit mijn borsten mocht drinken. Melk

uit de borst is niet goed, zei Soraya.

Voor ik door heb wat er gebeurt, heeft de verpleegster mijn shirt al omhoog getrokken en Sarai tegen me aangelegd.

‘Nee! Dat is niet goed. Dan wordt de baby ziek,’ zeg ik.

Ik kijk naar het kleine mondje dat wanhopig happend zoekt.

‘Dat is wél goed,’ zegt de verpleegster. ‘Heus, geloof me maar.’

Ik voel haar warme hand die mijn borst zachtjes vastpakt en naar het happende mondje leidt. Ik huiver als Sarais lippen zich om mijn tepel sluiten en even voel ik me intens gelukkig. Dat lieve kleine meisje en ik. Ik en dat lieve kleine meisje. Wij samen, met z’n tweeën.

De verpleegster trekt een stoel onder mijn bed vandaan en gaat zitten. Ze zegt niks. Daar ben ik blij om, want ze kletsen me vaak de oren van mijn hoofd en dan willen ze dat ik iets terugzeg. Ik praat liever niet zoveel en al helemaal niet over alles wat er gebeurd is.

Ik kijk naar de zwarte haartjes van Sarai, naar haar dichtgeknepen oogjes (slaapt ze?) naar haar fijne, gerimpelde neusje en naar haar wangetje.

Daarna kijk ik naar de vrouw op de stoel naast mijn bed. Ze heeft lieve ogen, dat had ik vannacht ook al gezien en haar rustige aanwezigheid bij de bevalling maakte dat ik me kon ontspannen, net zoals vroeger in een heel ander leven waarin mam maakte dat ik me prettig voelde.

Als de verpleegster naar me glimlacht, lach ik tot mijn eigen verbazing terug. Niet dat ik nooit lach, maar de afgelopen

maanden was er bepaald niet veel te lachen... en nu deze vrouw maakt die lach zomaar in me los.

‘Kijk eens naar je dochter,’ zegt ze.

Ik kijk en ik zie hoe Sarai mij aankijkt.

‘Nou, nou, dat zie je bijna nooit, dat een baby al vanaf het eerste moment gericht kijkt. Jouw dochter is een bijzonder meisje.’ Ze legt haar hand op mijn arm. ‘En jij ook.’

Die hand op mijn arm. Die lieve ogen en die zachte stem. Ze maken de koude klomp in mijn borst een beetje minder koud. Zijn er dan toch mensen die mij echt kunnen zien?

Natuurlijk, de mensen van het opvanghuis doen ook hun best om mij te zien. Ze praten met mij en ze vragen me van alles, maar ze zien niet dat ik niet kán praten. Ja, ik kan natuurlijk wél praten en dat doe ik ook heus zo af en toe, maar ze willen dat ik praat over hoe ik me voel en zo. Wat heeft het voor zin om stil te blijven staan bij wat is gebeurd? Veel liever kijk ik vooruit. Maar zij zeggen dat je pas echt goed vooruit kan kijken als je je shit onder ogen durft te zien.

De verpleegster draait Sarai om zodat ze ook uit mijn andere borst kan drinken. Ze strijkt mijn haar dat als een gordijntje over Sarai’s hoofdje valt voorzichtig naar achteren.

‘Hoe heet je?’ vraag ik.

‘Mara.’

Ik knik. Mara is een mooie naam. Een goede naam. Een lieve naam.

‘Waarom denk je dat moedermelk niet goed is?’ vraagt ze.

‘Mijn moeder...’ begin ik, maar ik stop. Het is een chaos in mijn hoofd. Ik weet het niet meer.

‘Misschien was je moeder ziek en kreeg ze medicijnen. Of misschien dronk ze. Dan is moedermelk inderdaad niet goed.’

Ik denk aan mam. Ik denk aan Nordin. Nordin die mam elke dag minimaal één poeder per dag gaf. Is Nora daarom...?

Al drinkend valt Sarai in slaap, haar gezichtje tegen mijn borst gedrukt. Zó lief, zó onbeschrijflijk lief. Ik ga er alles aan doen om ervoor te zorgen dat zij het goed krijgt.

Het is nacht, de laatste nacht van de vijf die ik hier in het ziekenhuis moest blijven. Sarai ligt naast me in haar bedje. ’s Nachts komen de piekergedachten en bangigheden. Meer dan ooit denk ik terug aan Sarais vader. Hoe zou hij het vinden om een dochter te hebben?

En dan de rechtszaak, hoe zal die zijn? Zal Nicolas veroordeeld worden? En als hij niet veroordeeld wordt, komt hij dan wraak nemen? Een golf van misselijkheid slaat over me heen. Ik wil hier dolgraag blijven, maar misschien moet ik dan verder. Ik wil niet voortdurend over mijn schouder hoeven kijken. Maar waar moet ik heen? Niet terug naar Marokko, dat zeker niet. Ik woel heen en weer en mijn dek valt op de grond. Ik laat me uit bed glijden, raap het op en spreid het weer over mijn bed.

Over een aantal uren komen ze me halen om naar huis te gaan. Nou ja, naar huis, naar waar ik woon bedoel ik. Nu alweer bijna een half jaar. Ik woon er met zeven andere meiden. Ik ben de

jongste. En ik heb een kind. Godzijdank is ze gezond. Zij en ik, we hebben het overleefd.

Sarai maakt zachte piepende geluidjes. Het doet me denken aan de geluidjes die mijn kleine zusje op het laatst maakte.

Ongerust loop ik de twee stappen naar het bedje naast me. Sarai is wakker. Ik pak haar voorzichtig op en ga met haar in mijn armen terug in bed. Ze is meteen stil en hapt gretig in het rond. Ik aarzel even, maar dan doe ik mijn shirt omhoog en Sarai heeft in een mum van tijd mijn borst gevonden.

Mam gaf Nora ook de borst.

Casablanca, een jaar eerder

‘Je neemt haar mee!’ Mams stem klinkt moe. ‘Met een kind op je rug, betalen de mensen je eerder een keer iets extra’s, dat weet je.’

‘Jij hebt geen zin in dat gekrijs!’ Ik ben echt boos.

Sinds Nora, alweer meer dan een half jaar geleden, uit mijn moeder gefloept is, huilt ze, schreeuw ze, krijst ze. Behalve als ze net de borst heeft gehad. Dán is ze rustig.

‘We hebben het zo afgesproken met Nordin, dat weet je.’

‘Nordin,’ zeg ik minachtend.

Nordin is de zogenaamde vriend van mijn moeder. Hij is de meest afschuwelijke man die ik ken, maar mam krijgt geld van hem. Soms. Meestal krijgt ze een poedertje. Ik haat Nordin. Ik haat hem uit het diepst van mijn hart én ik ben bang voor hem. Vooral als hij zijn arm om me heen slaat en me een kus in mijn nek geeft.

‘Habibtie,’ fluistert hij dan in mijn oor. Mijn schatje. ‘Nog even en ik ga goud aan je verdienen. Habibtie, er zal veel vraag naar je zijn. Nu al, maar ik wacht nog even af, tot je op je allermooist bent. Je moeder verzet zich, maar dat duurt niet lang meer.’

Ik huiver. Ik weet wat hij bedoelt. Ik weet ook dat mam het niet wil én dat ze dat niet lang meer volhoudt.

‘Nooit!’ sis ik.

Hij lacht. ‘Habibtie,’ fluistert hij nog een keer.

O, wat walg ik van hem. Van zijn stem, van zijn zweterige arm en van de stank van zijn rottende gebit. Van de cadeautjes die hij in het begin voor me meenam om me te paaien. Een lippenstift of iets lekkers. Ik gooide het weg zodra hij zijn hielen had gelicht. Een keer verscheurde ik voor zijn ogen een kanten lingersetje dat hij voor me meenam. Hij was razend en gaf me een klap in mijn gezicht. Het was dat mam ertussen sprong, anders had hij me bont en blauw geslagen. Sindsdien geeft hij me niks meer.

Nordin wil dat die krijsende baby overdag bij mam weg is. Hij wordt gek van dat gejank, maar dat is niet de belangrijkste reden. Een huilende baby is slecht voor de klandizie. Elke dag neemt hij mijn moeder mee en dan moet ze voor hem werken. Maar de klanten willen geen vrouw met een baby en al helemaal geen huilende baby.

‘Maak het nou niet moeilijker dan het al is.’ Mams stem klinkt alsof ze elk moment kan gaan huilen.

Ik zeg niets meer. Als mam begint te huilen, moet ik zelf ook huilen.

Mam helpt me om Nora op mijn rug te binden. Een klein meisje, zo stijf als een plank. Ze weegt bijna niets.

‘Waarom jammert dat kind toch steeds zo?’ vraag ik bijna wanhopig. ‘Waarom slaapt ze bijna niet? Waarom zweet ze zo? Waarom...’

‘Vraag niet zoveel. Dat wordt vanzelf beter als ze niet meer bij me drinkt,’ zegt mam. ‘Zorg ervoor dat je goed verkoopt, maar

dat zal wel lukken want het is warm.'

Met Nora op mijn rug strompel ik de berg af. We wonen, net als alle arme mensen, in een bidonville, een krottenwijk van Casablanca. Ons huis is een houten hok met een dak van golfplaat. Gelukkig is er wel elektriciteit, maar water moeten we buiten halen.

Toen pap nog leefde hadden we het beter. Pap werkte in de fabriek en hij was baas over een groepje arbeiders. We woonden in een flat in de buurt van de fabriek en hadden zelfs een douche! Toen was mam nog een gewone moeder. Ze maakte de flat schoon, kookte het eten en deed de was. Al die dingen die een moeder doet. En vijf keer in de week maakte ze schoon in een groot huis met een zwembad. Heel soms, als de familie van dat grote huis een weekendje weg was, gingen wij daar zwemmen. Pap, mam en ik. Dat mocht van die rijke mensen. Dan zwommen we en picknickten aan de rand van het zwembad. Soms was Salim er ook met zijn gezin. Salim, het manusje van alles. Hij was chauffeur, tuinman en hoofd van het personeel tegelijk.

Pap maakte grapjes en wij lachten. Mam ook. Terwijl nu... ik kan me niet herinneren wanneer mam voor het laatst gelachen heeft. Niet dat ze wat te lachen heeft. Pap is alweer drie jaar dood. Een bedrijfsongeval, zeiden z'n maten, en de directeur van de fabriek betaalde ons drie maanden salaris door, maar daarna...

Ik hoor dat Nora piepend begint te ademen. Dat is altijd door

de combinatie van huilen en zon. Die brandt genadeloos op mijn hoofd en op dat van Nora natuurlijk. Gelukkig mag ik Nora straks in de schaduw van het ijskarretje van Soraya neerleggen.

‘Hé, meid, je bent mooi op tijd!’ Soraya glimlacht. Ze is een dikke vrouw met een prachtige lach.

‘Geef Nora maar aan mij.’ Ze pakt de baby van mijn rug. Mijn halfzusje is nat van het zweet. Ze heeft donkere kringen onder haar ogen en ze hijgt een beetje, tussen de langgerekte snikken door.

Soraya maakt sussende geluidjes en wiegt de baby zachtjes heen en weer. Ik duw haar de speen van het flesje water in haar mond. Ze drinkt gretig en valt halverwege zowaar in slaap. Soraya legt haar in het kistje dat ze speciaal voor Nora heeft meegenomen en dat in de schaduw van het ijskarretje staat.

‘Zo, en nu jij,’ zegt ze en ze doet de ijsjes in de twee enorme koelboxen en hangt ze om mijn nek. De riem drukt pijnlijk in mijn nek en op mijn schouderbladen. Ik ben blij dat ik van Nora verlost ben. Ze weegt bijna niks, maar in combinatie met de twee koelboxen was het heftig, zó heftig dat Soraya dat kistje meenam. Een kistje met onderin een dekentje zodat Nora zacht ligt. Soraya is een schat. Nu ook weer.

‘Hier, drink mijn cola maar op. Krijg je een beetje energie van!’ Ze geeft me haar blikje. Dat doet ze vaker, haar blikje cola delen met mij. Meestal zitten er nog een paar slokken in, maar dit keer is hij nog voor ongeveer de helft vol.

Ik laat de riem van mijn schouders glijden en probeer ze een beetje los te schudden. Ik voel nu al de verkramping in mijn nek en schouderbladen. De cola is heerlijk koel en lest mijn dorst. Ik probeer er zolang mogelijk van te genieten, maar na de laatste slok moet ik er echt aan geloven. Ik schuif opnieuw de riem om mijn nek, werp nog een laatste blik op Nora en vertrek.

Het valt niet mee om over het strand te lopen. Mijn blote voeten zakken diep weg in het hete zand. Af en toe, als ik het gevoel heb dat mijn voetzolen in brand staan, koel ik ze in de lauwwarme zee.

'Ice for sale, ice for sale, des glaces à vente!' roep ik onafgebroken. 'Ijsjes te koop.'

Voor alle mensen die te lui zijn om een eindje te lopen, denk ik er stiekem achteraan.

Frans en Engels spreek ik een beetje, want die talen heb ik op school gehad. Toen pap nog leefde, ging ik elke dag naar school. Dat vond hij belangrijk en ik vond het er fijn. Nadat pap gestorven was, bleef ik steeds vaker en vaker thuis om voor mam te zorgen, maar dan maakte ik extra huiswerk. Pas na de komst van Nordin ging ik helemaal niet meer naar school.

Hij leek zo aardig, maar toen hij mam eenmaal ingepalmd had, zagen we zijn ware aard. Mam moest voor hem aan het werk en werd zoet gehouden met poedertjes. En hij wilde niet alleen geld aan mam verdienen, maar ook aan mij. En mam zei wel tegen Nordin dat ik naar school moest, maar daar lachte hij alleen

maar om. Ik kan nog steeds de machteloze woede van toen voelen.

Ik geef een harde ruk aan de band die om mijn nek knelt. Wacht maar, denk ik verbeter, maar ik weet zelf niet waarop. Wat ik wel weet, is dat ik niets kan beginnen tegen die walgelijke man. Ik heb me voorgenomen om weg te lopen, zodra Nordin mij hetzelfde werk wil laten doen als mam, maar kan ik mam en Nora in de steek laten? Aan dat dilemma wil ik niet denken.

'Tjsjes te koop!' schreeuw ik.

Nederlands spreek ik ook een beetje, want toen we nog niet naar de bidonville verhuisd waren, kregen onze burens elke zomer hun familie uit Nederland op bezoek en Hasna, net zo oud als ik, was mijn vriendin. Elk jaar zes weken lang! We speelden met de poppen, maar ons lievelingsspelletje was schooltje spelen en Hasna leerde mij Nederlands en ik leerde haar Frans. En als we speelden spraken we óf Frans óf Nederlands want dan konden de andere kinderen ons niet verstaan. Als ze na de zomervakantie weer naar huis ging, waren we ontroostbaar.

Toen we wat ouder werden, hielden we contact via internet. Maar in de bidonville hebben we geen computer meer. Dat was zo'n beetje het eerste wat mam verkocht, toen na paps overlijden de geldzorgen kwamen. Heel soms ga ik naar het internetcafé, maar ik vertel Hasna natuurlijk niet wat er bij ons gebeurd is. Ik ben best jaloers op haar, want Hasna zit nu al in de vierde klas van de middelbare school. Zij...

Een hand op mijn arm doet me met een schok beseffen dat ik hier niet ben om te dagdromen, maar om te verkopen. Vanachter brillenglazen nemen twee ogen me onderzoekend op.

‘Jij verkoopt ijsjes?’ vraagt de jongen aarzelend.

Achter hem wordt er gegniffeld. Het is afkomstig van een grote groep jongens en meiden.

‘Nee, ze verkoopt condooms!’ roept er een. ‘Zie je dat niet. Ijsgekoelde!’ Dat heeft een lachsalvo tot gevolg.

De jongen kijkt me een beetje hulpeloos aan. Hij heeft van die trouwe hondenogen. Echt een heel serieus type.

‘Doe ons allemaal maar een ijsje!’ roept een andere jongen. Hij heeft halflang haar in een staartje. ‘Karim betaalt, hè, Karim?’

De jongen met de trouwe hondenogen knikt. ‘Dat hadden we afgesproken.’

Ik deel snel de ijsjes uit. ‘Neem er zelf ook een,’ zegt de jongen met het staartje.

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik.

‘Nee, dat snap ik.’ Hij lacht. ‘Maar Karim hier, betaalt.’

Ik kijk naar Karim. Die knikt me toe.

‘Goed dan,’ zeg ik.

Karim duwt mij een ijsje in mijn hand en betaalt tegelijkertijd.

‘Da’s veel te veel,’ zeg ik.

‘Houd maar. Je kunt het vast wel gebruiken.’

De jongen met het staartje klopt naast zich op het zand. ‘Kom even zitten.’

Het mag niet van Nordin, maar ik doe het toch en plof naast

hem neer. Vandaag is een goeie dag. Een cola en een waterijsje.

‘Hoe heet je?’ vraagt de jongen.

‘Nadia. En jij?’

‘Ali.’

We praten en hij is aardig, helemaal als hij na tien minuten roept dat hij iedereen op nóg een ijsje trakteert. Voor de tweede keer haal ik meer dan twintig ijsjes uit mijn koelbox. Mijn voorraad is met meer dan de helft geslonken.

‘Heb je zin om vanavond met me uit te gaan?’ vraagt hij.

‘Dat mag ik niet,’ antwoord ik.

‘Van wie niet?’

‘Van mijn stiefvader niet,’ antwoord ik.

‘Jammer,’ zegt hij.

‘Ja.’ Ik sta op.

Karim springt overeind. ‘Zal ik de koelboxen voor je dragen?’

De anderen lachen en fluiten. ‘Die neef van me is zo galant,’ spot Ali.

‘Ehmm.’ Mijn gedachten gaan vliegensvlug.

Van Nordin mag dit niet. Wat als Soraya ons ziet? Ze is aardig, maar ze werkt wél voor Nordin. Op Nora passen is nog tot daaraan toe, maar verzwijgen dat een van zijn werkneemsters met een jongen loopt... dat kan ze niet doen, want als Nordin dat merkt, raakt ze haar ijskar kwijt.

‘Bedankt,’ zeg ik met tegenzin. ‘Ik doe het liever zelf.’ Ik baal, want wat is die Karim aardig. Serieus, dat wel, maar hij ziet er zo betrouwbaar uit. Heel anders dan Ali, die lijkt me een echte player.

‘Dan niet.’ Karim laat zich weer op het zand vallen.

Ik kijk een beetje onzeker naar hem. Hij is toch niet boos?

Ali geeft me een knipoog.

Ik hijs de koelboxen omhoog. Ik kan goed merken dat ik al een boel van mijn vracht kwijt ben.

‘Bye, bye!’ Karim steekt zijn hand naar me op.

‘Bye, bye,’ zeg ik opgelucht.

Het duurt niet lang, of ik kan terug naar Soraya om nieuwe voorraad op te halen. Ik kijk even bij Nora, maar die slaapt nog steeds. Hoe kan het, denk ik bij mezelf. Zou er werkelijk een einde aan dat vreselijke huilen zijn gekomen?

Soraya is tevreden. ‘Je werkt goed en snel!’ zegt ze. ‘Mensen kopen graag bij een mooi snoetje.’

Even later loop ik voor de tweede keer met volle koelboxen het kokende strand op.

Nederland

Als ik wakker word, is het buiten al licht. Sarai ligt op mijn buik. Ze ligt zo stil, dat ik me een moment helemaal kapot schrik. Ze is toch niet...

Ik raak haar hoofdje aan. Dat is niet koud. Ik aai vederlicht over haar wangetje. Ze rimpelt haar neusje, geeuwt een keer en doet haar oogjes open. Meteen begint ze weer happend te zoeken en dus duw ik mijn borst in de richting van haar mondje. Ze heeft meteen beet en zuigt krachtig.

Om zeven uur komt Mara binnen. Ik vind het fijn dat zij na drie dagen vrij te zijn geweest, weer dienst heeft. Dat is wel gek eigenlijk, want ik ken haar nog maar nauwelijks.

Als ik Mara zie, weet ik zeker waarom ik zo hard leer. Voor mijn droom, voor mijn droom verpleegster te worden in een groot ziekenhuis en zieke mensen helpen beter te worden. Ik hoop zo dat ik hier kan blijven. Marokko is niet goed voor een kind met alleen een moeder. En over haar vader hoef ik me geen illusies meer te maken.

‘Sarai heeft vannacht dus de hele nacht op je buik geslapen,’ zegt Mara. ‘Heel goed.’

Ik vraag me af hoe ze dat zo gauw weet.

‘Ik las het in het rapport van de nachtdienst,’ zegt ze. ‘Doe je Sarai in bad?’

Ze vult een emmer met water. De eerste keer dat Sarai in de